

diskutere med mig. Det faldt ham ikke straks ind, men saa sagde han pludselig, idet det gav et Svup i ham: Det er en Paa-stand af den Beskaffenhed, at den ikke kan diskuteres, jeg diskuterer ikke Paa-stande, som for mig ere ganske urimelige o. s. v., o. s. v. Jeg vil i den Anledning anbefale det ærede Medlem at læse et Eventyr af H. C. Andersen, der hedder Skarnbassen. Der siger Skarnbassen: Jeg spørger aldrig to Gange — den havde forgæves henvendt sig tre Gange, uden at nogen havde svaret. Jeg kan ikke tjene det ærede Medlem i at sammenligne ham med en Fugl, thi hans Tales Flugt indbyder ikke til en Sammenligning dermed. Derfor maa han nøjes med denne Lignelse om Skarnbassen.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) udfoldede sit spidse Vid i Anledning af de Bemærkninger, jeg havde tilladt mig at henvende til ham. Han sammenlignede mig med Sorteper. Det er nu meget for smigrende, for jeg tror nu ikke, at hele Spillet her skulde dreje sig om mig. Dernæst udtalte han sin Misfornøjelse med, at jeg ikke havde dyrket min Shakespeare i tilstrækkelig Grad. Hele det ærede Medlems Sindsstemning er imidlertid nu som saa mange Gange før for øjensynlig paa- virket af de særlige Forhold indenfor hans Parti. Det har jo været saaledes med det ærede Medlem, at han har haft lidt vanskeligt ved at komme frem. Det ene Medlem efter det andet har maattet forsvinde. Først var det Kammerherren og saa Skibslægen. De skulde efterhaanden fjernes, hvilket minder mig om et Shakespearesk Citat, nemlig det, hvor Hamlet siger saa smukt: „Vel talt, du sorte Muldvarp, roder Du saa rapt i Jorden, du flinke Skansegraver”. Naa, men selvfølgelig, sligt giver Bitterhed i Sindet, og det forklarer ogsaa den lidt spidse Façon, hvorpaa det ærede Medlem taler. Det ærede Medlem — ja, jeg vil hverken sammenligne ham med en Fugl eller et Insekt, han er jo saa menneskelig, naar man hører ham, kan man ikke undgaa — saaledes staar det for mig — at sammenligne ham med en bestemt litterær Figur, nemlig Jomfru Bittermandel. Jomfru Bittermandel, det er livagtig det ærede Medlem fra Kalundborg! Jeg blev naturligvis lidt bedrøvet over, at det ærede Medlem ikke havde forstaaet, hvorfor jeg talte om „Stor Staahej for Ingenting” i Forbindelse med det radikale Mellemspil. Det var, om jeg saa maa sige — det burde det ærede Medlem have forstaaet —, en noget forsætlig Forveksling af to Shakespeareske Stykker, men det interesserede mig nu alligevel i

høj Grad, hvorledes det havde slaaet det ærede Medlem, at jeg sagde „Stor Staahej for Ingenting”. Det var gaaet det ærede Medlem lige ned i Støvlesaalene: Det var noget for mig! sagde han straks til sig selv, og øjeblikkelig har det ærede Medlem sat sig ned og studeret Shakespeare for at se, hvorledes det gik med den radikale Farce. Han har nu ikke gjort det med tilstrækkelig Nøjagtighed, for saa vilde han have bemærket, at hans eget Vid er karakteriseret paa en ejendommelig Maade i selve dette Stykke. Det er i den Scene, hvor en Person, der hedder Don Pedro, netop taler om den Person, det ærede Medlem skildrer saa smukt. Der taler Don Pedro om nogle Bemærkninger, Beatrice har gjort med Hensyn til vedkommende, taler om vedkommendes Vid, vedkommendes Vittighed. „Det er en *fin* Vittighed”, siger saa den ene. „Ja, det er fint og smaat nok med hans Vid”, svares der. „Nej, jeg mener, det er en *stor* Vittighed!” „Ja, den falder jo lidt stor og klodset”, siger saa den anden. „Nej, jeg mener, jeg mener, det er en *god* Vittighed”. „Ja, den gør saa vidt intet Menneske Fortrød”. Det undrer mig virkelig, at det ærede Medlem ikke har fundet den Replik, for det vilde i høj Grad have bidraget til hans Selverkendelse, til Vurderingen af hans eget Vid.

Saa har jeg endelig nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe). Det ærede Medlem var jo — og det var Realiteten af, hvad han sagde — i høj Grad indigneret over, hvad jeg havde sagt om de smaa og fattige og om deres Skattepligt. Nu er det gaaet med den Misforstaaelse, som her foreligger, saaledes, at jeg ganske roligt har ladet den passere for at se, om dog ikke Tingene skulde ligesom udvikle sig af sig selv. Og ganske rigtigt: i Dag er det jo endelig sket, at Synderen har meldt sig. Det ærede Medlem fra Vraa (Grønberg) har ikke længere kunnet dy sig, den onde Samvittighed har drevet ham frem, thi alt, hvad jeg sagde om Skattepligt og om de smaa Medlemmer o. s. v., har jeg saamænd ikke fundet paa og deler ikke en Gang den Overbevisning. Nej, det er det ærede Medlem fra Vraa! Og i den Anledning har jeg jo citeret det ærede Medlem saa omhyggeligt. Nu vil jeg ganske vist indrømme, at et Sted i Referatet af min Tale, paa Spalte 1674, er der kommet en ny Linie. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg har lagt Mærke til, at de Bearbejdere af vore Taler, som vi for Øjeblikket have, altsaa, om jeg saa maa sige, Redaktorerne af denne Rigsdagstidende, have en ulyksalig